Amritha Varshini ©

mrithyor ma amritham gamaya - lead me from mortality to immortality

Raagam # 9 | Thaanam # 5 | Pallavi # 64

உ

PALLAVI # 64 - Inside this issue

TOPIC	AUTHOR	Page #
Editorial	Sri Anand Vasudevan	3
ஸ்ரீ மஹாபெரியவா வாக்கு		4
Slice of Life From - Bhagavan Sri Ramana Maharishi		5
நலம் தரும் நவராத்திரி	திரு ஜெயராம சர்மா	7
குருவாய் வருவாய்	ஸ்ரீமதி சாந்தா ராஜன்	10
Guruvayur - Heaven on Earth	Sri V S Krishnan	17
அஷ்டவக்கிர மணிகள்	திரு ஹரிஹர சர்மா	22
அருளாம் பொருளையே நாடி நிற்போம்	திரு ஜெயராம சர்மா	27
கிரிவலப் பாதையில் ரமணாஸ்ரமம்	திரு ஆனந்த் வாசுதேவன்	28
Veda Rakshanam - Maha Pidi Arisi Thittam		29

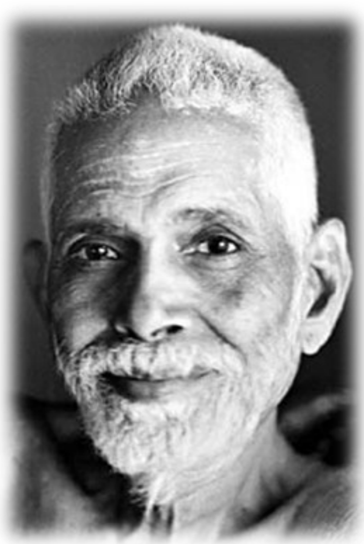

EDITORIAL

From Editors' Desk

Namaskaram Suprabhatham / Swagatham to Amritha Varshini

We are glad to release the 64rd Edition of Amritha Varshini today on the auspicious occasion of Anusham during the glorious Navarathri Festival. This year the Navaratri has commenced on the first day of Thula Masam. Thula Masam is very special to Tamil Nadu as it brings copious rains and for the Kaveri Thula Snanam. Take a holy dip in Kaveri during this period brings lot of Punyam.

Sri Mahaperiyava has laid the foundation has sowed the seed strongly for our culture to grow. The seed of our culture lies in protecting Vedas. If Vedas are protected its branches can grow easily and our society is safe. Sri Mahaperiyava has spent his life in protection of Vedas. Even if we do our Karmanushatanam (Sandhya Vandanam, Tharpanam, Shraddham) regularly we become a beloved devotee of Sri Mahaperiyava. Let us all do our Nithya Karmanushtanam and offer our obeisance to Sri Mahaperiyava.

We have an article on Navratri by Sri Jayarama Sarma. Sri Arunagirnathar's Thiruppugazh contains Vedanta says Smt Shanta Rajan in her article Guruvai Varuvai. Sri V S Krishnan has written about the devotees of Sri Guruvayurappan which is the continuation of his earlier article Guruvayur Heaven on Earth. Sri Harihara Sarma talks about the Atma Vicharam through his Ashtavakra Manigal. There is poem on the divine grace by Sri Jayarama Sarma and a poem on Bhagavan Sri Ramana Maharishi penned by adiyen.

May this colourful festival of NAVARATRI bring SHANTI and SUBIKSHAM to all.
Kindly read, share your valuable feedback and share this Magazine to all.

Pranams

Anand Vasudevan
Dharumamigu Chennai
20th October 2020 | Anusham

anand.vasudevan1@gmail.com

நமக்கு ரொம்பப் ப்ரியம் குழந்தைகளிடம் தான். குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடுகிற இடத்தில் தான் என்று சொல்வது உண்டு. குழந்தைக்கு அறிவு வளராததால் காமக் க்ரோதங்கள் இல்லாமல் இருக்கிறது. அவற்றுக்கு கோபம் வரும் அழுகை வரும் உடனே இரண்டு நிமிஷத்துக்கெல்லாம் சிரிக்கும் விளையாடும் அழுகை கோபம் எல்லாம் வேர் ஊன்றுவது இல்லை. அடுத்த க்ஷணம் சந்தோஷமாக விளையாட ஆரம்பித்து விடும். அந்த மாதிரி இருந்து விட்டால் அது தான் உண்மையான ஞானம்.

உலகத்தில் பாவம் பண்ணாமல் இருக்கிறவன் யாராவது உண்டா என்றால் குழந்தை அல்லது பைத்தியக்காரன் தான். ஞானிகளின் உயர்ந்த நிலைக்கு உதாரணம் "பாலோன்மத்தவத்" என்று சொல்லுவார்கள். பாலன் என்றால் குழந்தை. உன்மத்தன் என்றால் பைத்தியம். உன்மாதம் என்றால் தலைக்கு மேலே ஏறிப் போகிற பித்தம். உன்மாதத்தை உடையவன் என்றால் உன்மத்தன். ஈஸ்வரனுக்கு உன்மத்த சேகரன் என்று பெயர். உன்மத்தன் என்றால் ஊமத்தம் பூ. சமஸ்கிருதத்தில் ஊமத்தைக்கு உன்மத்தம் என்று பெயர். ஊமத்தம் பூவை அவன் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான் அதில் சிவனுக்கு அதிகப் பிரியம்.

நாம் உலக ரீதியாக பயன் பெறுவதற்காக கடவுளிடம் பக்தி செலுத்தினால் அது பக்தியாகாது. பண்டமாற்று வியாபாரமாகும். நம்முடைய ஆன்மீக உயர்வுக்காக பக்தி செலுத்தினால் ஒரு நதி சமுத்திரத்தை அண்டும் போது அதன் ஓசையும் வேகமும் அடங்கி சாந்தப் படுவதைப் போல நாமும் சாந்தியைப் பெறுவோம். தனக்கு வெளியிலே தன்னைத் தவிர ஒன்று இருப்பதாகக் கருதி ஆனந்தத்தைத் தேடி அந்த ஒன்றிடம் பக்தி செலுத்துகிறான். தன்னையே ஒருவன் அறிந்து கொள்ளும் போது தானும் கடவுளும் வேறல்ல ஒன்று தான் என்ற உணர்வு ஏற்படும்.

வேத அத்யயனம் யோகம் த்யானம் பூஜை இவற்றைக் கஷ்டப்பட்டு அப்யாசம் செய்வதால் கிடைக்கும் ஈஸ்வரானுபவத்தை தெய்வீகமான சங்கீதத்தின் மூலம் நல்ல ராக தாள ஞானத்தின் மூலம் சுலபமாகப் பெற்று விடலாம். இப்படி தர்ம சாஸ்திரம் என்னும் ஸ்ருதியைத் தந்திருக்கும் யாக்ஞவல்ய மஹரிஷியே சொல்லி இருக்கிறார். வீணா கானத்தை அவர் குறிப்பிட்டு சொல்லி இருக்கிறார். கடுமையான பிரயாசை இல்லாமலே சங்கீதத்தால் மோக்ஷ மார்கத்தில் போய்விடலாம் என்கிறார்.

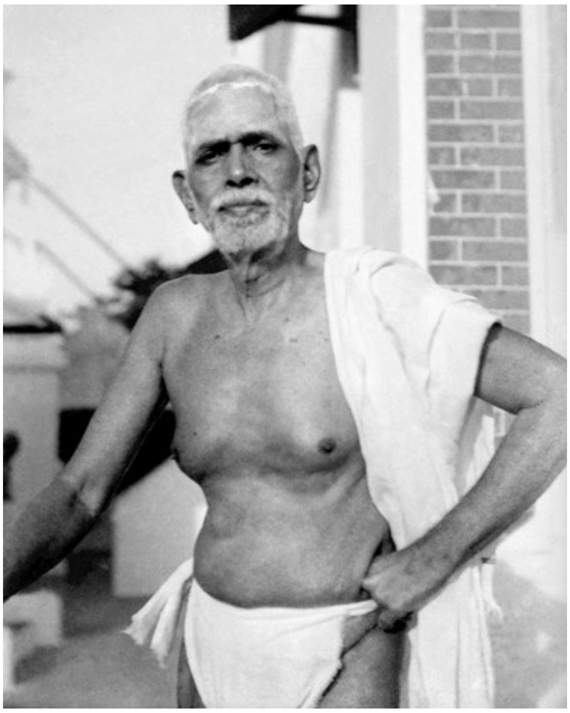

பூரணப் பொருளான பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் அறியாதது ஒன்றுமில்லை என்கிறார் ஸ்ரீ குஞ்சு சுவாமிகள்.

அந்நாளில் அரிசி குறைவாக இருக்கும்போது காட்டிற்குள் போய் பல வகைக் கீரைகள் பறித்து வருவோம். கீரையை ஆய்ந்து சுத்தம் செய்யும்போதே ஸ்ரீ பகவான் ஒவ்வொரு கீரையின் குணாகுணங்களையும் எடுத்துச் சொல்வார்கள். இது உஷ்ணம், இது சீதளம், இது இன்ன வியாதிக்கு நல்லது என விளக்குவார்கள். பெரிய பாத்திரம் நிறைய ஆய்ந்து எடுத்து அவர்கள் சொல்லும் பக்குவத்தில் சமைக்கப்படும். சாப்பிடும்போது கீரையை சாப்பாடாகவும், சாதத்தை தொட்டுக் கொள்ளவுமாகச் சாப்பிடச் சொல்லுவார்கள். தேவாமிர்தமாக திருப்தியாக வயிறு நிறைந்து விடும். கீரைகளின் குண விஷயங்களை எப்படி அறிந்து சொல்லுவார்களோ தெரியாது. பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் இங்கு வந்து தவத்தில் ஈடுபட்டார்கள். ஈதன்றி வேறு எதிலும் ஈடுபடாதவர்களுக்கு சமையல் பக்குவத்தில் இருந்து இலை தைத்தல், பூ தொடுத்தல், பல வகை ஊறுகாய் போடுதல் போன்ற எல்லா விதமான காரியங்களும் எப்படி அறிந்தார்கள் என்பது மிக ஆச்சரியம் !

பூரணப் பொருளான ஸ்ரீ பகவான் அறியாதது ஒன்றுமில்லை. இலை தைப்பதற்கு இலை பறித்து வருவோம். எச்சம்மாள், அவர் தங்கை, இன்னும் இலை தைக்கத் தெரிந்த அன்பர்களும் ஸ்ரீ பகவானுடன் சேர்ந்து தைப்பார்கள். நன்றாகத் தைக்கத் தெரிந்தவர்களை விட வேகமாகவும், அழகாகவும், சுத்தமாகவும் ஸ்ரீ பகவான் தைப்பார்கள். பார்க்கும்போதே கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்ளும்படியாக இருக்கும்.

மூன்று விதமான ஜப முறைகள் :

தண்டபாணி ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ பகவான் ரமணர் ஸ்கந்தாசிரமத்தில் இருக்கும்போதே வந்தவர். வந்து ஒன்றிரண்டு நாட்கள் கழித்து ஸ்ரீ பகவானிடம், தான் பெரிய குடும்பஸ்தன் என்றும் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு ஸ்ரீ பகவானே கதி என்று வந்து விட்டதாகவும் தெரிவித்தார். தனக்கு ஏதாவது உபதேசம் செய்ய வேண்டும் எனவும் கேட்டுக் கொண்டார். பகவானும்

உபதேசம் என்றால் என்ன ?

தான் தானாய் இருப்பதுதான் என்றார்கள்.

அவர் மறுபடியும் ஸ்ரீ பகவான் வாக்கால் உபதேசிக்க வேண்டும் என்று பல முறை கேட்டார்.

ஸ்ரீ பகவான் இவர் விட மாட்டார் என்று தெரிந்து அவரிடம்

நீங்கள் இத்தனை நாள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள் ? ஏன்று கேட்டார்.

அவர் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஸ்ரீ ராம நாம ஜபம் கோடி செய்திருக்கிறேன் என்றார்.

ஸ்ரீ பகவான்

அது போதுமே ! வேறு என்ன வேண்டும் ? விடாமல் அதையே செய்து வந்தால் போதும் என்றார்கள்.

அதை எப்படி ஜபிப்பது என்று கேட்டார்.

உச்ச ஜபம், உபாம்ஸ ஜபம், மானசீக ஜபம் என்று மூன்று வகை உண்டு.

உச்ச ஜபம் என்பது உதடு அசையும்படி ஜபிப்பது. அதை விட உயர்ந்தது உபாம்ஸ ஜபம். உதடு அசையாமலே வாய்க்குள்ளே ஜபிப்பது. அதை விட உயர்ந்தது மானசீக ஜபம். மனதையே வாயாகக் கொண்டு ஜபிப்பதாகும். இதன்படி இடைவிடாமல் செய்தாலே போதும் என்று ஸ்ரீ பகவான் விளக்கம் அளித்தார். தண்டபாணி ஸ்வாமிகளும் இதைக் கேட்டு சமாதானம் அடைந்து சிறிது காலம் ஆசிரமத்தில் தங்கி இருந்து விட்டு பின்னர் சென்னைக்குச் சென்றார்.

அங்கு சென்னை தியாலாஜிக்கல் பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்து வந்த தன் மாப்பிள்ளை சுப்ரமணிய அய்யர் வீட்டிற்குக் கௌபீனதாரியாகப் போனார். தான் சந்நியாசி ஆகி விட்டதாகவும் ஸ்ரீ பகவானிடம் உபதேசம் பெற்றதாகவும் கூறினார். ஸ்ரீ பகவான் அருளிய ஸ்ரீ அருணாசல அக்ஷரமணமாலை புத்தகத்தைக் கொடுத்தார். இந்த சுப்ரமணிய அய்யர் தான் பின்னர் ஸ்ரீ ரமணாசிரமத்தில் சேர்ந்து **முகவைக் கண்ண முருகனார் ஸ்வாமிகள்** ஆனார்.

ஸ்ரீ குஞ்சு சுவாமிகள் எழுதியுள்ள - எனது நினைவுகள் - என்ற நூலில் இந்த விபரங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

Courtesy - Sri Hariharasubramanian Venkatasubramanian FB Page

நலம் தரும் நவராத்திரி	திரு மகாதேவ ஐயர் ஜெயராமசர்மா

தாயினைத் தெய்வமாக வணங்கும் முறை எமது பாரம்பரியமானதாகும். அதனால் தான் "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்" என்று அன்னைக்கு முதலிடம் அளித்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். "தாய் சொல்லைத் தட்டாதே" என்கின்றோம். பூமியை தாய் என்கின்றோம். பொறுமையைத் தாய் என்கின்றோம். கருணையைத் தாய் என்கின்றோம். கங்கைகளையும் பெண்மையின் நிலையில் கண்டு தாய் என்றே போற்றி நிற்கின்றோம். உலகிலே உயர்ந்து நிற்பது எதுவென்றாய் அது தாய்மைதான். தாய்மைக்கு ஈடாக எதுவுமே இல்லை எனலாம். இதனால்த்தான் தாய்மையை தெய்வத்துக்கு ஒப்பிட்டு சக்தி வழிபாடே தொடங்கியது எனலாம். உலக இயக்கத்துக்கு சக்தியே முதன்மையானது. சக்தி இல்லாவிட்டால் உலக இயக்கமே அற்றுவிடும். இந்த அடிப்படையில் சக்தியை மையமாகக் கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்டதே நவராத்திரி ஆகும். சிவனுக்கு ஒரு ராத்திரி சிவராத்திரி. ஆனால் சக்திக்கு ஒன்பது ராத்திரிகள். அதுதான் நவராத்திரி. அனைத்து இயக்கங்களுக்கும் ஆதார சக்தியாக அம்பிகை விளங்குவதால் ஒன்பது ராத்திரிகள் அமைந்துவிட்டன என்றுதான் எண்ண முடிகிறது. நவராத்திரி எப்பொழு ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்று பார்க்கும் பொழுது - பாரத காலம், இராமாயண காலம் வந்து நிற்கிறது. நீண்ட காலமாகவே நவராத்திரி கைக்கொள்ளப் பட்டு வந்திருக்கிறது என்பது தெரிய வருகிறது.

நவராத்திரி என்பது வருஷத்தில் நான்கு முறை வருவதைக் காண்கிறோம். தைமாதத்தில் வருவது மஹா நவராத்திரி, பங்குனியில் வருவது வஸந்த நவராத்திரி, ஆனியில் வருவது ஆஷாட நவராத்திரி, புரட்டாசியில் வருவது சாரதா நவராத்திரி. இந்த சாரதா நவராத்திரியையே இந்தியாவில் தமிழகத்திலும் , இலங்கையிலும் சிறப்பாகக் கொண்டாடி வருகிறார்கள் என்பது நோக்கத் தக்கதாகும்.

நவம் என்றால் ஒன்பது என்பது எண்ணிக்கையாகும். அது எண்ணிக்கை மட்டுமல்ல - புத்துணர்ச்சி என்னும் கருத்தும் இதில் அடங்கி நிற்கிறது எனலாம். கலைகளைப் போற்றி நின்று கொண்டாடும் வழிபாட்டு விழாவாக நவராத்திரி அமைகிறது எனலாம். கலைகளை முன்னிறுத்தி அனுட்டிக்கும் பொழுது அங்கு புத்துணர்வு மேலிடுவது இயல்பான ஒன்றல்லவா? இதனால் நவராத்திரி புத்துணர்வினை நல்கி புதுத்தெம்பு பெருகி வாழ்வில் மகிழ்வினை நல்கிட உதவும் விரதமாய், கொண்டாட்டமாய் அமைகிறது என்றும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

எங்களின் சமயம் எங்களுடன் இணைந்தே வருகிறது. ஆனபடியால்த்தான் வளர்ந்து கொண்டே வருகிறதே அல்லாமல் தளர்வுண்டு போகாதிருக்கிறது எனலாம். காரணம் சமயத்தை வாழ்வியல் ஆக்கிக் கொண்டதே முக்கிய நிலை எனலாம். கடவுளையே உறவு முறையில் அழைத்து கடவுளுக்கே குடும்பமும் வைத்து வாழ்வியயோடு இணைத்து நிற்கும் சமயத்தை உலகில் எங்குமே காணமுடியாது. அதனால் வாழ்வுக்கு வாழ்வியலுக்கு எவை எல்லாம் இன்றியமையாதனவோ அவற்றையெல்லாம் இறையுடன் இணைத்து அவற்றுக்கு பெருமையும் பெறுமதியும் காட்டி நிற்பதுதான் எங்கள் சமயத்தின் உன்னதம் எனலாம். அந்த வகையில் நலம் தரும் நவராத்திரியும் வந்து அமைகிறது. வாழ்வினில் செம்மையாக வாழ எவையெல்லாம் எமக்குத் தேவை என்பதைத் தொட்டு நிற்பதுதான் நலம் தரும் நவராத்திரி எனலாம்.

ஆரோக்கியம் வேண்டும். பொருள் வேண்டும். நல்லறிவு வேண்டும். ஆரோக்கியம் என்னும் பொழுது வீரம் வருகிறது. பொருள் என்னும் பொழுது செல்வம் வருகிறது. அறிவு எனும் பொழுது கல்வி வருகிறது. கல்வியும், செல்வம், வீரமும் வேண்டிப் பிரார்த்தித்து நிற்பதுதான் நவராத்திரியாய் மலர்கிறது. வீரத்துடனும், செல்வத்துடனும் அறிவு அதாவது கல்வியான இணைய வேண்டும். அப்படி இணைந்தால்த்தான் வீரமும் செல்வமும் ஒழுங்கான முறையில் பயனை அளிக்கும். அப்படி அமையும் பொழுது அங்கே வெற்றி என்னும் வெளிச்சம் பிரகாசமாய் வந்து நிற்கும். இதுதான் உண்மை. இதுதான் நிச்சயம். இதனை உணர்த்துவதாய் அமைவதுதான் நவராத்திரி. இந்த வெற்றியையே விஜயதசமி என்று கொண்டாடி மகிழ்கிறோம்.

வீரத்தை துர்க்கையாகவும், செல்வத்தை இலக்குமியாகவும், கல்வியை சரஸ்வதியாகவும் எங்கள் சமயம் காட்டுகிறது. இங்கே காட்டப்படும் மூன்றுமே பெண்களாய் அதாவது சக்தியாய் இருப்பது நோக்கத்தக்கதாகும். பெண்மை என்றால் தாய்மை. பெண்மை என்றால் பொறுமை. பெண்மை அடங்கினால் மென்மை. பெண்மை பொங்கினால் வெம்மை. பெண்மைக்குள்ளே எல்லாமே அடக்கம். பெண்மைதான் இயக்கம். அதனால்த்தான் கல்வியை, செல்வத்தை, வீரத்தையும் வழங்கும் கடவுளர்களாக பெண்மை உருவாக்கப்பபட்டது. கல்வியை, செல்வத்தை, வீரத்தை இலகுவாகப் பெற்றுவிட முடியாது. முயற்சி வேண்டும். அதற்கு அளவில்லா பொறுமை வேண்டும். விடாத துணிவு வேண்டும். இவை அத்தனையும் பெண்மை என்னும் சக்தியிடம்தான் நிறைவுற்று இருக்கிறது. எனவே தான் முச்சக்திகளை மூன்று முக்கிய வாழ்வியல் முறைகளுக்கும் தெய்வமாக்கினார்கள்கள் எங்கள் முன்னோர்கள்.

அறிவுடன் செல்வமும் வீரமும் இணைந்து நின்றால் நிச்சயம் அங்கே வெற்றிதான். அறிவினை விட்ட செல்வமோ, வீரமோ வெற்றி என்னும் இலக்கினை அடையாது. பயனற்றே போய்விடும். இதனையே புராணங்கள் காட்டி நிற்கின்றன. வாரணம் பொருத மார்பு - வரையினை எடுத்த தோழ்கள் - சங்கரன் கொடுத்த வாள் ; அத்தனையும் இருந்தும் மாவீரன் என்னும் பெயர்பெற்ற செல்வாக்குடன் திகழ்ந்த இராவணன் ஏன் வீழ்ந்தான் ? படைபலம் நிறைந்து , அரண்மனை செல்வாக்குடன் அரசாட்சியில் இருந்த துரியோதனன் ஏன் வீழ்ந்தான் ? உரமும் வரமும் பெற்ற சூரன் ஏன் விழ்ந்தான் ? அறிவுடன் செல்வமும் வீரமும் அணையாது நின்றதே காரணம் என்று காப்பியங்கள் புராணங்கள் காட்டி நிற்கின்றன.

இறை சக்தியால் நாமெல்லாம் இயங்குகிறோம். இறை சக்தியே எமக்கு இயக்க சக்தியாகும். அந்தச் சக்தியே அறிவை செல்வத்தை ஆற்றலை அளிக்கிறது. அந்த அளவிட முடியாத சக்தி அளித்த ஆற்றலை அந்தச் சக்தியின் ஆசியுடன் வாழ்வில் கையாண்டால் வாழ்க்கை வழமாகும். வாழ்க்கை வையயத்துழ் வசந்தமாக அமையும். இப்படி வாழ்வியலோடு இணைந்த சக்தியாய் அமைவது தான் நவராத்திரி ஆகும். கோவிலுக்குப் போய் கொண்டாடாமல் கோயிலுக்குப் போய் வழிபடாமல் வீட்டிலேயே இருந்து பாடிப்பரவி கைக்கொள்ளும் நிலையில் நவராத்திரி அமைந்திருக்கிறது. கும்பம் வைத்து கொலு வைத்து கூடியிருந்து மலைமகளை, அலைமகளை கலைமகளைப், பாடிப்பரவும் விழாவாக நவராத்திரி அமையப் பெற்றிருக்கிறது.

ஏனைய விரதங்களைப் போல் அல்லாமல் நவராத்திரி விரதம் கலைகளின் சங்கமமாய் அமைந்திருக்கிறது என்பதால் அனைவராலும் தவறாமல் கடைப் பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது எனலாம். நவராத்திரியில் கொலு வைப்பது என்பது மிகவும் முக்கியமானதாகும். கொலு வைத்தல் என்பது அழகுக்குக்கோ அல்லது ஆடம்பரத்துக்கோ அல்ல. அந்தக் கொலு கூட வாழ்வியலின் தத்துவமேயாகும். ஒன்பது படிகள் வைத்து கொலு அமைக்கப்படுகிறது. ஒன்பது என்பது வெறும் எண்ணிக்கை அல்ல. அதிலும் அர்த்தமே நிறைந்திருக்கு. முதற்படியில் ஓரறிவு உயிரினப் பொம்மைகள், இரண்டாவது படியில் இரண்டறிவு உயிரினப் பொம்மைகள் மூன்றாவது, நான்காவது, ஐந்தாவது படியில் அந்த எண்ணிக்கை சார்ந்த உயிரின அடையாளங்கள், ஆறுவது படியில் மனித உருவப் பொம்மைகள், ஏழாவது படியில் மனிதனுக்கு அப்பாற்பட்ட ரிஷிகளின் பொம்மைகள், எட்டாவது படியில் தேவர்கள், நவக்கிரகங்கள், ஒன்பதாவது படியில் இறைவனது பொம்மைகள் என்று கொலு வைப்பது வழக்கமாகும்.

இங்கு கொலு வைக்கப்பட்ட முறையான உயிர்களின் வளர்ச்சி நிலையினைக் காட்டுவதாக அமைகிறது எனலாம். மணிவாசகப் பெருமான திருவாசகத்தில் காட்டிய "

புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகி ....
கல்லாய் மனிதராய் .....முனிவராய் தேவராய் .... "

என்பது நினைவுக்கு வருகிறதல்லவா ?

வணங்கும் கோவில், வாழும் வீடு, கற்கும் பள்ளிக்கூடம், தொழில் புரியும் தொழிற்கூடம், பணிமனைகள், அத்தனையும் கொண்டாடி மகிழும் விழாவாக விளங்குவது நவராத்திரி ஒன்றே எனலாம். பக்தியுடன் கூடிய பாட்டும் பக்தியுடன் கூடிய நடனங்களும், பக்தியுடன் கூடிய ஒன்று கூடலும் இணையும் நிலை காணப்படுவதால் **நலம் தரும் நவராத்திரி** என்பது பொருத்தமாய் அமைகிறது அல்லவா ?

தனந் தரும் கல்வி தரும் ஒரு நாளும்
தளர்வு அறியா மனந் தரும் நெஞ்சில் வஞ்சம்
இல்லா இனம் தரும் நல்லன எல்லாம் தரும்
அன்பர் என்பவர்க்கே கனம் தரும் பூங்குழலாள்
அபிராமி கடைக் கண்களே

jeyaramiyer@yahoo.com.au

ஒன்றாய்ப் பலவாய் ப்ரம்மமாய்.....

பரம்பொருளின் இருப்புத்தன்மையும் செயல்படும் நிலைலையும்

"வாசித்துக் காணொணாதது" எனும் திருப்புகழில், பரமான்மா, வெகு தூரத்தில் ஆகாயத்திற்கும் அப்பால் இருப்பது என்பதை பார்த்தோம். 'இருவர் மயலோ' என்னும் திருப்புகழில் முருகன் 'பரம குருவா யணுவி லசைவாய் பவன (காற்று) முதலாகிய பூதப்படையு முடையாய் சகல வடிவாய் பழைய வடிவாகிய இறைவா" என்று கூறி, முக்கியமாக 'அணுவில் அசைவாய் செயல்படுவதும் அவனே', என்கிறார். இவ்வாறு இறைபொருளின் **இருப்புத் தன்மையையும் வெளிப்படும் நிலையும்** (ஆங்கிலத்தில் Being and Becoming என்பார்கள்.) பற்றி ஆராய முற்படுவதே இந்த அத்தியாயத்தின் முக்கிய அம்சமாகும். அதனுடைய வெளிப்படும் தன்மையின் (manifestation) பின்னணியில் ஏதோ ஒரு குறிக்கோள் உள்ளதால் அதுவே அதனுடைய செயல்படும் தன்மையும் ஆகிறது. ஆங்கிலத்தில் சொல்வதென்றால் the is-ness and its doership என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம்.

செயலே இல்லாத வெறும் இருப்பு நிலை என்பது 'ஸத்' எனப்படுகிறது. அது நிர்குணமாய், அக்ஷரப்பொருளாய், அசையும் தன்மையற்றதாய், சாந்தமாய், எந்த விதமான மாறுதலுக்கும் உட்படாததாய் முக்காலத்திற்கும் அப்பாற்பட்டதாய், எல்லாவற்றிற்கும் காரணப் பொருளாய் இருக்கிறது என்பதைக் கண்டோம். அந்த ஸத் எனும் மூலப்பொருள் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தினாலேயே தன்னுள்ளில் இருந்தே சிச்சக்தியை வெளிப்படச் செய்து இப்ரபஞ்சத்தைப் படைக்கிறது. அந்த சக்தியை மாயை என்றும், மூலப்ரக்ருதி என்றும் பெயரிட்டு அழைக்கிறோம். முண்டக உபநிஷத்தில் यथोर्णनाभि: सृजते च यथा पृथिव्यामोषदय: सम्भवन्ति |यथा सत: पुरुषात्केशलोमानि तथाक्षरात्सम्भवतीह विश्वं || (1.1.7) என்று வரும். அதாவது எவ்விதம் சிலந்தி தன்னிடமிருந்தே தோன்றும் உமிழ் நீரினால் வலையை உற்பத்தி செய்கிறதோ பின்னர் தனக்குள் எடுத்தும் கொள்கிறதோ, எவ்விதம் மரங்கள் பூமியில் தோன்றுகின்றனவோ, எவ்விதம் உயிருடன் இருக்கின்ற மனிதனிடமிருந்து தலையிலும் உடலிலும் உள்ள முடிகள் தோன்றுகின்றனவோ, அவ்விதமே அழியாத ப்ரஹ்மனிடமிருந்து இங்கு உலகம் தோன்றுகிறது. तपसा चीयते ब्रह्म ततोऽन्नमभिजायते | अन्नात्प्राणो मन: सत्यम् लोका: कर्मसु चामृतं|| (1.1.8)

ப்ரஹ்மன் அறிவால் ஸ்ருஷ்டிக்குத் தயாராகிறது; அதனிடமிருந்து படைக்கும் சக்தி உருவாகிறது. அதனின்றும், ஸூக்ஷ்ம ப்ரபஞ்சமும், அதனைத் தொடர்ந்து ஸமஷ்டி மனமும், பின்னர் (பஞ்சீகரணத்தால்) ஸ்தூல பூதங்களும் உலகங்களும் செயல்களும் கர்மபலன்களும் உண்டாகின்றன.

இந்த முண்டக உபநிஷத் மந்திரத்தில் பெரியதொரு தத்துவத்தை நாம் அன்றாடம் காணக்கூடிய உதாரணத்தின் மூலம் புகட்டுகிறது. சிலந்தி வலை பின்னுவதற்கு வெளியிலிருந்து பொருளை எடுத்துக் கொள்வதில்லை. தன் உடம்பிலிருந்தே எடுத்துக் கொள்கிறது. பின் வேண்டாத போது தன்னுள்ளே இழுத்துக் கொண்டு விடுகிறது. அதைப் போலவே பரம்பொருளும் தன்னிடமிருந்தே பொருளை எடுத்து ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்னர், அதை தனக்குள்ளேயே லயமடையச் செய்லகிறது. இதை 'அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணம்' என்பார்கள். இதை மண் பானை - குயவன் உதாரணத்திலிருந்து விளக்கலாம். ஒரு குயவன் தன் உடலிலிருந்து எதையோ பிய்த்தெடுத்து பானையைச் செய்வதில்லை. அவனுக்கு பானை செய்ய தனக்கு அந்நியமான களிமண் தேவைப் படுகிறது. அவன் நிமித்த காரணமாகவே செயல் படுகிறான். ஆனால் பரம்பொருளோ ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்வதற்கு வேண்டிய பொருளை தன்னுள்ளிலிருந்தே எடுத்துக் கொள்கிறது. தர்க்கப்படி பார்த்தாலும் இது இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில், பரம்பொருள் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்காக வேண்டிய மூலபொருளைத் தனக்கு வெளியேயிருந்து எடுத்துக் கொள்கிறது என்றால் அதனுடைய வ்யாபகத் தன்மை அல்லது எங்கும் நீக்கமற இருக்கும் தன்மை பொய்யாகி விடும்.

'**ஆனாத ப்ருதிவி**' எனும் திருவேரகத் திருப்புகழில் பரம்பொருளின் இருப்புத் தன்மையையும் செயல் நிலையையும் ஒரு சேர முத்தும் பவளமும் கோர்க்கப் பட்ட மாலையாய்த் தருகிறார்.

ஆனாத பிருதிவிப் பாச நிகளமும்
மாமாய விருளுமற் றேகி பவமென
வாகாச பரமசிற் சோதி பரையைய ...... டைந்துளாமே
ஆறாறி னதிகமக் க்ராய மநுதினம்
யோகீச ரெவருமெட் டாத பரதுரி
யாதீத மகளமெப் போது முதயம ...... நந்தமோகம்
வானாதி சகலவிஸ்த் தார விபவரம்
லோகாதி முடிவுமெய்ப் போத மலரயன்
மாலீச ரெனுமவற் கேது விபுலம ...... சங்கையால்நீள்
மாளாத தனிசமுற் றாய தரியநி
ராதார முலைவில்சற் சோதி நிருபமு
மாறாத சுகவௌத் தாணு வுடனினி ...... தென்றுசேர்வேன் (முதல் பகுதி மட்டும்)

ஆனாத பிருதிவிப் பாச நிகளமும் ... நீங்குதற்கு அரிய மண்ணாசை என்ற விலங்கும் ; **மாமாய இருளுமற்று:** ... பெரும் மயக்கத்தைத் தரும் ஆணவம் என்ற இருளும் ஒழிந்து, (தூய பேறறிவால்) ; **ஏகி பவமென** ... ஒன்றுபட்ட தன்மை என்று கூறும்படியாக ; **ஆகாசபரமசிற் சோதி** ... வானம் போல் பரந்த பெரிய ஞான ஜோதியான ; **பரையை அடைந்து உளாமே** ... பராசக்தியை அடைந்து நினைப்பேதுவும் இன்றி ; **ஆறாறின் அதிகம் அக்ராயம்** ... முப்பத்தாறு மேலான தத்துவங்களுக்கு அப்பால் முதன்மையானதாய், **அநுதினம் யோகீசர் எவரும் எட்டாத ...** என்றும் யோகீசர் எவர்க்கும் எட்டாததான **பரதுரிய அதீதம் அகளம்** ... பெரிய துரிய நிலைக்கும் மேம்பட்டதாய், உருவம் இல்லாததாய், **எப்போதும் உதயம் அநந்தமோகம்** ... எப்போதும் தோன்றி நிற்பதாய், அளவற்ற வசீகரம் வாய்ந்ததாய், **வானாதி சகலவிஸ்தார விபவரம்** ... வான் முதலிய எல்லாமாய் விரிவான உயிர்ப் பொருளாய், **லோகாதி முடிவு மெய்ப் போத** ... உலகத்தின் முதலாகவும் முடிவாகவும் விளங்குவதாய், உண்மை அறிவாய்.

இவ்வாறு பரம்பொருள் தன் இச்சா சக்தியினாலேயே சித்சக்தியின் உந்துதலால் இவ்வகில லோகங்களையும் படைத்து, அச்சக்தியின் பேரொளியிலேயே தன்னுடைய ஸ்ருஷ்டியான ஜகத்தைப் பிரதிபலிக்கச் செய்கிறது.

மலரயன் மாலீச ரெனுமவற்கு ... தாமரையான் பிரமன், திருமால்,சிவபிரான் என்ற மும்மூர்த்திகளுக்கும் ; **ஏது விபுலம்** ... மூலகாரணமாக விளங்கும் பெருமை வாய்ந்ததாய், **அசங்கையால் நீள்** ... சந்தேகம் இன்றி நீடூழிகாலம் ; **மாளாத தன் நிசமுற்றாயது** ... இறப்பின்றி தானே மெய்த்தன்மைத்தாக இருப்பதாய் ; **அரியநிராதாரம்** ... அரியதாய், மற்ற ஒன்றையும் சாராததாய் ; **உலைவு இல்சற் சோதி** ... அழிவின்றி சத்திய ஜோதியாகத் துலங்குவதாய் ; **நிருபமும்** ... உருவம் ஏதும் இல்லாததாய் ; **மாறாத சுகவெ(ள்)ளத் தாணுவுடன்** ... மாறுதல் இல்லாது விளங்கும் இன்ப வெள்ளமான சிவத்துடன் ; **இனிதென்றுசேர்வேன்** ... யான் இனிமையாக என்றைக்கு இணைவேன்?

'ஸத்' தின் செயல் தன்மையின் பிரமாணம்

சூரிய - சந்திரனின் கிரணங்களால் நாம் எல்லா வஸ்துக்களையும் பார்த்தாலும், அந்த ஒளியே பரமாத்ம ஒளியின் பிரதிபலிப்புத்தான். அதை போலவே கண் ஒரு பொருளைக் காண வெளிச்சம் தேவைப் படுகிறதென்றாலும் இந்த்ரியங்களின் பின்புலத்தில் உள்ள சிதாபாசமின்றி ஒரு ஜீவன் அப்பொருளையும் பொருட்கள் உள்ள ஜகத்தையும் காண இயலாது. இவ்வாறு காண்பவனாகவும், காணப்படுபொருளாகவும், காணும் தன்மை உடையதாகவும் இருப்பது அப்பரம்பொருள்தான். 'ஆனாத ப்ருதிவி' எனும் மேலே குறிப்பிட்ட திருப்புகழ் பகவத் கீதையின் 15 வது அத்தியாயத்தின் சாராம்சமாக அமைந்துள்ளது எனலாம். கீதாசாரியன் அர்ச்சுனனுக்குக் கூறுகிறான், "பார்த்தா, எக்காலத்தும் என்னுடைய அம்சமே ஜீவனாகத் தோன்றி மனத்துடன் சேர்த்து ஆறு இந்த்ரியங்களாகவும் இருக்கிறேன், என் வலிமையால் இந்த பூமியைத் தாங்குகிறேன், உதரக்கனலாக இருந்து உயிர்களின் அன்னத்தை செரித்துக் காக்கிறேன், அவைகளின் ஞானமும் நினைவுமாக இருக்கிறேன், வேதமும்-வேதத்தின் உட்பொருளாகவும் இருக்கிறேன். க்ஷரம் அக்ஷரம் என்று இரண்டே புருஷர்கள் இருக்கிறார்கள். க்ஷரப் பொருள் அழியும், அக்ஷரம் அழியாதது. அதுவே எல்லாவற்றையும் படைக்கும் மூல ப்ரக்ருதி தத்வம் ஆகும். இவை இரண்டுக்கும் மூல காரணம் நானே. இவ்வாறு அழியும் தன்மையதான ப்ரபஞ்சத்தைக் கடந்து, அக்ஷரமாகிய மூலப்ரக்ருதியான ஈசுவரனுக்கும் மேலான புருஷோத்தமன் எனும் பெயர் எனக்கு உரியதாகிறது." 'ஆனாத ப்ருதிவி'யில் இவ்வளவு விஸ்தாரமாய்க் கூறியுள்ள விஷயத்தை நறுக்குத் தெறித்தாற் போல் தன்னால் கூற முடியும் என்பதையும் "ஊனேறெலும்பு" எனும் வேறொரு திருப்புகழில் அருணகிரிநாதர் கீழ் வருமாறு பகர்கிறார்.

தானே புணர்ந்து தானே யறிந்து தானே மகிழ்ந்து ...... அருளூறித்

தாய்போல் பரிந்த தேனோ டுகந்து தானே தழைந்து ...... சிவமாகித்

தானே வளர்ந்து தானே யிருந்த தார்வேணி யெந்தை ...... யருள்பாலா.

मय्येव सकलं जातं मयि सर्वम् प्रतिसष्ठितम् |

मयि सर्वम् लयम् याति तद् ब्रह्माद्वयमस्म्यहम्|| (कै. उ 1.19)

என்னிடத்திலிருந்தே அனைத்தும் தோன்றின. என்னையே அனைத்தும் சார்ந்துள்ளன. என்னிடத்தில் அனைத்தும் ஒடுங்குகின்றன. நான் அந்த இரண்டற்ற ப்ரம்மனாக இருக்கிறேன் என கைவல்ய உபனிஷத்தில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. “எனது யானும் வேறாகி ... எவரும் யாதும் யான் ஆகும் ... இதய பாவன அதீதம் அருள்வாயே .. (அமலவாயு எனும் திருப்புகழ்)”-- இது அருணகிரியின் வாக்கு. எனது மற்றும் யான் எனும் த்வைத தேஹாபிமானத்தை அறவே அகற்றி, இந்த உலகத்தில் உள்ள பொருட்கள் யாவும் நான் என்கின்ற பாவனையை அல்லது உணர்வை பெறுமாறு அருள் புரிவாய் என வேண்டுகிறார். புருஷ ஸூக்தம் எனப்படும் மந்த்ர தொகுப்பிலும் பரம்பொருளான புருஷோத்தமனே இப் ப்ரபஞ்சத்தின் படைப்புக்கு காரணமானவன் என்கிறது.

ஆயிரம் கோடி சூரிய கிரணங்களை ஒத்த பிரகாசம் உடைய அந்த பரப்ரம்மம் ஆயிரக்கணக்கான தலைகளையும், கால்களையும், கைகளையும் உடையது. முக்காலத்துக்கும் அப்பாற்பட்டது, அதன் கால்பாகமே ஸ்தூல ரூபத்தில் வெளிப்பட்டுள்ளது (ப்ரபஞ்ச்சத்தின் மூலமாக). மீதி முக்கால் பாகம் வெளிப்படாததாக உள்ளது. வெளிப்பட்டுள்ள கால்பாகத்தில் . செயலே இல்லாத ப்ரம்மம் தனக்குத் தானே தற்பரமாய் இருந்த போது முக்கடவுள்களின் ஒன்றான ப்ரஹ்மாவால் செய்யப்பட்ட யாகத்தின் விளைவாக ப்ரம்மம் ஸ்ருஷ்டியைத் துவக்கியது. முதலில் விராட் புருஷன் தோன்றினான். பின்னர், மஹத் தத்வமும், பஞ்ச பூதங்களும், மனதையும் சேர்த்து பதினோரு புலன்களும் சமஷ்டியாக இந்த அண்டம் தோன்றியது. பின் முக்காலங்களும் அதன் பகுதிகளும் தோன்றின. (பல வகையான யாகங்களினால்) ப்ரம்மாவானவர் படைப்புத் தொழிலைத் துவக்கி, உயிரினங்களைப் படைத்தார்

இவ்வாறு ஜீவனையும் ஜகத்தையும் படைக்கும் பரம்பொருளே தன்னில் தானாய் ஒரு துணையுமின்றி இருக்கும் தன்மை படைத்தது. மற்றவை எல்லாம் சார்புத் தன்மையுள்ளதே. அவைகளால் தனித்து இயங்கக முடியாது. ஜீவர்களும் ஜகத்தும் உயர்ந்த - நித்ய உண்மையாகத் திகழ முடியாது. அவை பிராதிபாஸிக சத்யம் எனும் வகையை சேர்ந்தவை. இதைத்தான் சங்கரர் ‘ஜகன்மித்யா’ என்கிறார். இரண்டாயில்லாததான பரமாத்மாவே **பாரமார்த்திக ஸத்யம்** எனப்படும்.

சிச்சக்தி, மூலப்ரக்ருதி, மாயை

அசையாது இருக்கும் சிவனில் ஒரு சலனம் ஏற்பட்டு சிச்சக்தி வெளிப்படுகிறது. அதுவே காரிய ப்ரபஞ்சத்தின் ஆதாரம் எனலாம். ஆங்கிலத்தில் இதை ‘consciousness’ எனப்படுகிறது. ஒவ்வொரு ஜீவனிலும் ‘நான்’ என்பதில் ‘இருக்கிறேன்’ என்ற உணர்வும் சேர்ந்ததது தான் சைதன்யம் எனும் பெயர் பெறுகிறது. பல மனிதர்கள் கூடியுள்ள இடத்தில் விளக்குகள் எல்லாம் அணைந்து விட்டால், தொட்டுப் பார்க்காமல் நம்மால் மற்றவர்கள் இருக்கிறார்களா என்று கூற முடியாது. ஆனால் ‘நான் இருக்கிறேன்’ என உணர முடியும். எப்பேற்பட்ட இருட்டிலும் நமக்குள் இந்த உணர்வு இல்லாமல் போவதில்லை. இச்சக்திதான் பரப்ரம்மம் எனும் பேரொளியிலிருந்து பிராதிபாஸிக ஒளியாக ஜீவாத்மாவில் பிரதிபலிக்கிறது என வேதம் கூறுகிறது. இதனாலேயே ஜீவனும் தெய்வத் தன்மை கொண்டவன் என்கிறோம்.

மஹத் தத்வத்திலிருந்து வெளிபட்ட சக்தியே மூலப்ரக்ருதி எனப்படும். பரப்ரம்மத்திற்கு மூலப்ரக்ருதி ஓர் உபாதியாகக் கருதப்படும் போது புருஷோத்தமனே செயல் படும் ஈசுவரனாக ஆகிறார். அவருக்கு சகுணப்ரம்மம் எனும் பெயர் ஏற்படுகிறது. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் மறைத்தல் மற்றும் அனுக்ரஹித்தல் எனும் அடிப்படைச் செயல்களைச் செய்கிறார்..

இப் ப்ரபஞ்சம் காரண காரியத்தின் விளைவே

காரண காரிய லோகப்ர பஞ்சச்
சோகமெ லாமற வாழ்வுற நம்பிற்
காசறு வாரிமெய்ஞ் ஞானத வஞ்சற் ...... றருளாதோ (தோலொடு)

விஞ்ஞானத்தில் காரணமும் விளைவும் ஒன்றோடொன்று தொடர்பு கொண்டவை என நாம் படித்திருக்கிறோம். ஒவ்வொரு விளைவுக்குப் பின்னாலும் ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும். மெய்ஞானமும் இதை மறுக்கவில்லை. மாறாக அதன் துணை கொண்டே ப்ரம்மத்தின் இருப்புத் தனமையையும் செயல் நிலையையும் விளக்க முயற்சிக்கிறது. உதாரணமாக, ஒரு சட்டையை எடுத்துக் கொண்டால், அதன் காரணப் பொருள் துணியாகும். துணியின் காரணப் பொருள் பருத்தி, பருத்தியின் காரணப் பொருள் பருத்தியின் செடி, அதன் காரணப் பொருள் பருத்தி விதை ஆகும். இவ்வாறு கூர்ந்து ஆய்வு செய்து கொண்டே போனால், பஞ்ச பூதங்களுக்கு சூக்ஷ்ம பஞ்ச பூதங்கள் காரணமாகி, அதன் பின் சூக்ஷ்ம பஞ்ச பூதங்களும் கார்யமாகி, இறுதியில் ஸத் எனும் ஒரே காரண வஸ்துவில் போய் முடியும். துணி மட்டுமல்ல, இவ்வுலகில் எப்பொருளை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதன் மூல காரணம் இரண்டில்லாததான ஒரே மெய்பொருள்தான். அதுவே எல்லோரையும் எல்லாவற்றையும் ஆட்டுவிக்கும் உண்மை தத்துவம். அதுவே எல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணம். மற்றவை எல்லாம் மாயைதான். எனவேதான் அருணகிரிநாதர் அனுபூதியில் "தன்னந்தனி நின்றது தான்" என்றும் கந்தர் அலங்காரத்தில் ஒளியில் விளைந்த உயர் ஞான பூதரத்து உச்சியின் மேல் அளியில் விளைந்ததொரு ஆனந்தம்" என பரம்பொருளை விளிக்கிறார்.

காரணம் ஒன்று காரியங்கள் பல:

வடிவமும் பெயரும் இல்லாத நுண்ணிய வஸ்துவிடமிருந்து பெயருள்ள ஸ்தூல பொருள்களும், குணமற்றதிலிருந்து குணமுள்ளவைகளும், அழிவற்றதிலிருந்து அழிவுள்ளவையும், மாறுபடாத ஒன்றிலிருந்து மாறுதலுக்குட்பட்ட பலவும் தோன்றின என்று ப்ரபஞ்சத்தின் தோற்றத்தை வெகு சுருக்கமாக அறிந்தோம். இதில் முதலாவது காரணமும் அதன் மூலம் ஏற்படுவது கார்யம் என்றும் கூறப்படுகிறது. காரணப் பொருளில் ஒடுங்கி இருந்த கார்யம் மாயையினால் வெளிப்படுகிறது என்றும் பார்த்தோம். உலகம் நடைபெறுவதற்கு கார்யம் மிக அவசியமே. அதுவும் அப்பரம்பொருளினால் ஏற்பட்ட லீலையே.

विश्वं दर्पणदृश्यमाननगरीतुल्यं निजान्तर्गतं
पश्यन्नात्मनि मायया बहिरिवोद्भूतं यथा निद्रया ।
यः साक्षात्कुरुते प्रबोधसमये स्वात्मानमेवाद्वयं
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥

இந்த உலகம் கண்ணடியில் தோன்றும் நகரம் போன்றது. அறியாமையினால் கனவில் தோன்றுவதை நிஜம் என நினத்து பின் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தபின் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையே இரண்டற்ற ஒன்றாக எவன் காண்கிறானோ ஆதி குருவான அந்த தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

बीजस्याऽन्तरिवाङ्कुरो जगदिदं प्राङ्गनिर्विकल्पं पुनः
मायाकल्पितदेशकालकलना वैचित्र्यचित्रीकृतम् ।
मायावीव विजृम्भयत्यपि महायोगीव यः स्वेच्छया
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये

விதைக்குள் இருக்கும் முளையைப் போன்று தனக்குள் ஏது வேற்றுமையும் இன்றி இருந்த உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின் மாயையின் கற்பனா சக்தியினால் தேச காலங்கலையும், அதன் கர்ம பலன்களினால் உண்டாகும் உலகையும் அதன் தோற்றத்தையும் யாரோ ஓர் கை தேர்ந்த மந்திரவாதி போல் தன் இச்சா சக்தியினாலேயே யார் ஸ்ருஷ்டிக்கிறானோ அந்த தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம் என்கிறார் ஆதி சங்கரர்.

இதன் எதிரொலி தான் கீழ்கண்ட அழகான திருப்புகழோ?

சுருதி யாயிய லாயியல் நீடிய தொகுதி யாய்வெகு வாய்வெகு பாஷைகொள்
தொடர்பு மாயடி யாய்நடு வாய்மிகு ...... துணையாய்மேல்
துறவு மாய் அறமாய் நெறி யாய்மிகு விரிவுமாய் விளைவாய் அருள் ஞானிகள் சுகமுமாய்
முகிலாய் மழையாய் எழு ...... சுடர்வீசும்
பருதியாய் மதியாய் நிறை தாரகை பலவுமாய் வெளியாய் ஒளியாய் எழு
பகலிராவிலையாய் நிலையாய் மிகு ...... பரமாகும்
பரமமாயையின் நேர்மையை யாவரும் அறியொணாததை நீ குருவாய் இது
பகருமாறு செய்தாய் முதல்நாளுறு ...... பயனோதான்

(ஒன்றிலிருந்து) பலவுமாய், பல மொழிகளில் கொள்ளப்பட்ட சம்பந்தமுமாய், அனைத்தையும் துறந்த நிலையதாய், தருமமாய், நல்லொழுக்க வழியாய், மிகுந்த விரிவு உடையதாய், விளைவுப் பொருளாய், அருள் நிறைந்த ஞானிகள் அனுபவிக்கும் சுகப் பொருளாய், முகிலாய் மழையாய், எழுசுடர் வீசும் பருதியாய், மதியாய், மேகமாய், மழையாய், ஏழு வகைச் சுடர்க் கிரணங்களை வீசும் சூரியனாய், சந்திரனாய், நிறைந்துள்ள நட்சத்திரங்கள் பலவுமாய், ஆகாய வெளியாய் ஜோதியாய் உண்டாகின்ற பகலும் இரவும் இல்லாததாய், நிலைத்துள்ளதாய், மிக்க மேலான பொருளான பெரிய மாயையின் உண்மைத் தத்துவத்தை, எவரும் அறிய முடியாததை, நீ குருவாக வந்து (அதை உலகுக்கு) எடுத்து ஓதுமாறு (எனக்குத்) திருவருள் புரிந்தாய் முதல் நாள் உறு பயனோ தான் ... (இந்த பாக்கியம்) நான் முற்பிறப்பில் செய்த தவத்தின் பயன் தானோ? ஒன்றான 'ஸத்' எனும் காரணத்திலிருந்து மூல ப்ரக்ருதி மாயையினால் பலவாறாகவும் இந்த ஜகத் அல்லத் உலகம் எப்படி உண்டாயிற்று அருணகிரிநாதர் விளக்குகிறார்.

அது மட்டுமல்ல. இறைத்தன்மையின் இருப்புத்தன்மை என்பது அணுவிற்கணுவிலும் இருக்கிறது. அதுவே மஹத்திலும் மஹத்தான அகாயத்தையும் கடந்து விரவி இருக்கிறது. அது இல்லாத இடமே இல்லை என்பதை கீழ்வரும் திருப்புகழில் அருணகிரிநாதர் விளக்குகிறார். வேதங்களின் மொத்த சாரமுமே இந்த திருப்புகழில் அடங்கி இருக்கிறது எனலாம். இதோ நாமும் அனுபவிக்கலாம்.

அகரமுத லெனவுரைசெய் ஐம்பந்தொ ரக்ஷரமும்
அகிலகலை களும்வெகுவி தங்கொண்ட தத்துவமும்
அபரிமித சுருதியும டங்குந்த னிப்பொருளை எப்பொருளு ...... மாய
அறிவையறி பவரறியும் இன்பந்த னைத்துரிய
முடிவைஅடி நடுமுடிவில் துங்கந்த னைச்சிறிய
அணுவையணு வினின்மலமு நெஞ்சுங்கு ணத்ரயமு மற்றதொரு ...... காலம்
நிகழும்வடி வினைமுடிவி லொன்றென்றி ருப்பதனை
நிறைவுகுறை வொழிவறநி றைந்தெங்கு நிற்பதனை
நிகர்பகர அரியதைவி சும்பின்பு ரத்ரயமெ ரித்தபெரு ...... மானும்
நிருபகுரு பரகுமர என்றென்று பத்திகொடு
பரவஅரு ளியமவுன மந்த்ரந்த னைப்பழைய
நினதுவழி யடிமையும்வி ளங்கும்ப டிக்கினிது ணர்த்தியருள் ...... வாயே

அகரம் முதல் எழுத்தாக கூறப்படுகின்ற (வட மொழியிலுள்ள) ஐம்பத்தி ஒன்றுஅக்ஷரங்களும், உலகத்திலுள்ள எல்லாவிதமான கலைகளும், வகை வகையான தத்துவங்களும், வேதங்களும், தனக்குள் உட்பொருளாகக் கொண்டுள்ள ஒப்பற்ற பரம்பொருளை, தன்னைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றிலும் தன்னைக் கண்டு தானே ஆகிவிளங்கும் முக்தி நிலையை அடைந்து அதனை உணர்ந்து அனுபவிக்கும் பரமானந்தப் பொருளை, யோகியர் எந்த முடிவான பொருளை சமாதி நிலையில் தரிசிக்கிறார்களோ, தொடக்கம், இடைநிலை, இறுதி இவை ஏதும் இல்லாத தூய பரம்பொருளை, அணுவைக் காட்டிலும் சிறிய அணுவாக விளங்கும் பொருளை, ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களும், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் ஆகிய நான்கு கரணங்களும், ஸத்வம், ராஜதம், தாமஸம் என்ற முக்குணங்களும், நீங்கின ஒரு ஸத்தான வஸ்துவை, பிரளய காலத்தில் ஒன்றே ஆகி விஞ்சி நிற்கும் ஒன்றை நிறைந்தது, குறைந்தது, அகன்று போவது என்பது ஏதுமற்று நிறைந்த ஒன்றை எல்லா இடங்களிலும் பரவி இருக்கும் வஸ்துவை, இதற்கு சமம் இதுவே என்று ஒப்புவமை கூற முடியாததாய், வானில் உலவிக்கொண்டே இருந்த திரிபுரத்தை தன் புன் சிரிப்பினால் எரித்த சிவபெருமானும், (உன்னை நோக்கி) அரசனே, குருமூர்த்தியே, குமரனே, என்றெல்லாம் பக்தியுடனே போற்றித் துதித்தவுடன் அவருக்கு அருளிச் செய்த மௌன உபதேசமந்திரத்தை உன் பழைய அடிமையாகிய அடியேனுக்கும் புரியும்படி இனிமையாக உபதேசித்து அருள்வாயாக.

இந்த திருப்புகழில் முருகனின் இறைத்தன்மையை நிர்க்குண ரூபமாக வருணித்திருக்கிறார். இனி இறைவனை குணமற்றவனாகவும் தானும் இறைவனும் ஒன்றே என்ற அத்வைத அனுபவத்திற்கு வருவதற்கு முன் இறைவனை சகுண ரூபமாகக் காணுவதே சாதகனுக்கு உகந்ததாகும். இதனை அடுத்த அத்தியாயத்தில் பார்ப்போம்.

rajan.shantha@gmail.com

Having described the Narasimha Avatara (the Lord in half-lion form) exactly as it happened, Bhattathiri addressed Guruvayurappa as “Oh! Prahlada Priya” (the Lord who is dear to Prahlada). Suddenly, a voice came from somewhere which said: “I am not merely Prahlada-priya; I am all Bhakta Priya (dear to all devotees). Therefore, we would now have a glimpse of some Bhagavan’s Bhaktas who are dear to Him.

Among the many devotees of Lord Guruvayurappa, the one who occupies the prime position is of course Sri Narayana Bhattathiri. He was afflicted by a paralytic illness and all attempts made to cure the illness turned out in vain. He then decided to approach Lord Guruvayurappa with a prayer in the form of a composition. Having received guidance from Pundit, Sri Thunchathu Ezhuthachan about the nature, style and content of his work, he went to the Guruvayur temple, took a seat in a corner and initiated his divine venture.

According to the doctrine of Advaita, the Brahman alone is real, the one without a second. Brahman is the one reality which is reflected as the Self (Atman) within. He who transcends the adjuncts (Upadhis) like body, mind and Indriyas would realize Brahman shining within. (Aham Brahmasmi). Though Bhattathiri began with a prayer for a healthy body, gradually he has dispelled the wrong notion, “I am the body”. He said that the body would ultimately perish and what shines for ever is the Self (Atma) (Canto 93-9). We find that he has equated Krishna with Brahman, the Absolute Reality. In the concluding verse, he says: “Though the world of multiplicity is perceived, it is only the non-dual Self that is apprehended, just as gold only is seen and not the ornaments and just as the rope only seen in the darkness and not the snake” (Canto 98-7). In fact, the path of devotion and the path of Jnana are complimentary to each other as one leads to the other.

Apart from the need for devotion, Bhattathiri also stresses the need for respect and reverence towards Guru. His veneration towards his Guru, Pisharady is unique and it continued even till the last moment of his Master. Even while lying in bed, readying himself to bid farewell from the world, the learned Master, Pisharody, composed a poem: “As my body is losing its energy, the voice becoming faint, the eyes losing their vision, the breath getting weaker, all indicating that my life is coming to an end, Oh! Lord Siva, the consort of Kartyayani, liberate me, impart into my ears the …………..mantra.” As the tongue could not move and the voice became chocked, the Guru could not use the adjective he intended and looked at his disciple. His disciple, Bhattathiri promptly filled the gap and completed the sentence with the word, ‘Taraka’ (Taraka mantra means the saving Mantra).

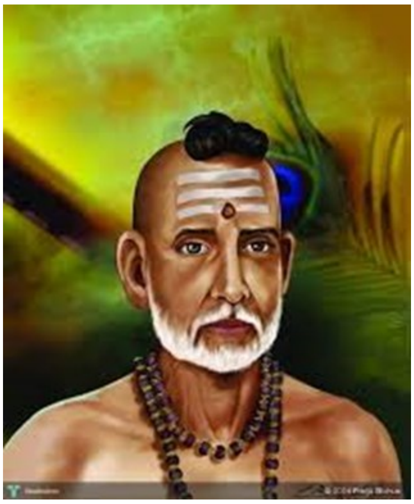

Poonthanam, (1547-1640), a contemporary of Bhattathiri, was an ardent devotee of Lord Guruvayurappa. He was devotion personified. Though a child was born to him few years after marriage, it died just before the start of the birth-day celebrations. Though Poonthanam felt grief, he accepted it as his fate and considered Krishna as his son. "When Krishna is dancing in my heart, why do I need a child?", he said. Poonthanam then dedicated his entire life for worshipping Lord Guruvayurappa. He was the fine example of the dictum 'devotion paves the way for Jnana'. This is evident from his immortal works, 'Jnana Pana" (the pot that contains the treasure of knowledge). His role in influencing and directing the people towards the path of devotion was indeed great. When Poonthanam felt sad for not being able go to the temple due to his old age, it is said that he heard the voice of God asking him to stay back at his house where Krishna would visit him. This is substantiated from the fact that Poonthanam was often found speaking to himself, without anyone around. The house that he resided, known as Poonthanam Illam" is considered as a sacred monument and as a historical museum preserved and protected by the Government.

There is one song that is heard or recited by Malayalee devotees all over and that is the Jnana Paana composed by Poonthanam. It begins by invoking the names of Krishna: *"Krishna Krishna Mukunda Janardhana, Krishna Govinda Narayana Hare*". "Let the sacred names which my Gurunatha has placed on my tongue remain forever so that this life I have taken would become worthwhile." " I know not what all happened yesterday nor do I know what would happen tomorrow. I also do not know what would happen to this body to which I am so proud now" "Theories there are many, their interpretations are many but hear from me the easy way for liberation; reciting the Names of God." "We are not born together. We also do not die together. Then, why during the intervening period, we struggle for supremacy?" "Seek liberation from the cycle of life and death by removing the motivation behind Karma and the best place for this is our own land, Bharath".

Bhattathiri was a famous scholar in Sanskrit while Poonthanam was a simple devotee. Once, Poonthanam took his works, 'Sri Krishna Karunamrutam" to Bhattathiri and requested the author of 'Narayaneeyam" to review and edit it. Bhattathiri, who considered Sanskrit as the prime language and was even proud of his knowledge of this language, did not oblige. On the next day of this incident, the disease which had left Bhattathiri made a comeback. Bhattathiri got the message and went to Poonthanam and apologised. In all his works, Poonthanam emphasised the importance of Namasankeerthan. He said chanting the names of God or remaining ever in the thoughts of God is the easiest path to liberation. He was an excellent commentator of devotion. Poonthanam's role in revival of Bhakti movement in Kerala is phenomenon.

Sri Madhavan Nambudiri (1920-19), born near Pattambi, on the banks of river, Bharatha received training on Veda and scriptures from his father who was a great scholar. The ancestral house to which he belonged was called 'Anjam' and he came to be known as Anjam Madhavan Namboodiri. Just as any other youth of that period, the young Madhavan Namboodiri also came under the influence of communism. It was his uncle, Trivikraman Namboodiri, the Chief Priest at Guruvayur temple, who re-directed him to another path, a higher path; the path of devotion. It is the path of Nishkama Karma where you work without any desire or expectation, the path where you need to gain nothing but the grace of God. It is the path shown by Srimad Bhagavatam. The reasoning behind these words of truth appealed Anjam.

They appealed him because the divine culture which he had inherited was already within and was actually waiting for such an opportunity to unfold. Apparently, a transformation has taken place and Anjam Madhavan Namboodiri, a materialist has retraced his step and has become a spiritualist. Now, the presence of Guruvayurappa was experienced in every cell of his body. He adopted **Mekkad Neelakanta Sadguru** as his Guru, started chanting the names of God and soon there emerged the real Ajam Sri Madhavan Nambudiri, the name that spells devotion, dispassion and dedication. He thus sowed the seed for another kind of revolution, the Bhagavatam movement. The temple precincts, the consort hall, the dining hall and every platform became a stage for his discourse. Wherever Anjam spoke, Bhajana Samaj at Calcutta or Ashtika Samaj at Mumbai, at Haridwar or at foreign countries, devotees came in large number and experienced the presence of Lord Guruvayurappa.

The '**Narayanalayam**' which he established on the northern side of the temple serves even now as an institution to fulfil the spiritual aspirations of the devotees. A devotee visiting Guruvayur temple considers his visit complete only after visiting Narayanalayam and getting the blessings from Anjam. The Bhagavathothama, who lived in accordance with Bhagavata Dharma, who created a Bhakti movement across the nation, who kept uttering the names of "Narayana" "Narayana" always, passed away at the age of 78. For the first time, Guruvayur, the town used to be vibrant always with great devotional and cultural activities became still and silent. This writer, who was blessed enough to stay together with the venerable sage at Calcutta recollects his memories. While leaving Calcutta, Sri Anjam said "feel free to ask me anything" and this writer made a request: "My mother who is your ardent devotee would be happy to see you." Few weeks later, I received a long letter from my mother stating that while engaged in her house-hold duties she was pleasantly surprised to see 4/5 vehicles reaching her house and Sri Anjan Namboodiri alighting from the first one and coming to her house. She said she had heard devotee going to God but this experience of God coming to devotee was unheard of.

Till 1960, the glory of Lord Guruvayurappan was confined only to the boundaries of Kerala. One could straightway come, even sit on the Mandap in front of the shrine and meditate. If he happened to come during the lunch time, he could even sit on the side room, inside the temple and take food, the privilege this writer enjoyed during early 60s, but today all that is changed. Now, the glory of Guruvayurappa has reached throughout the Bharat and beyond. If the world has come to know of Guruvayurappa as the God of infinite compassion, as the God who cures all ailments, as the God who liberates, it is mainly because of Sengalipuram Sri Anantharama Dikshithar, known as Upanyasa Chakravarthi (An emperor in the art of devotional discourse). He learned Sastras from the same Master, Sri Swaminatha Sastrigal who taught to Kanchi Acharya, Sri Chandrasekharendra Saraswathi Swamigal. His heart was full of devotion, mind always pure and at peace but a disease in the body distracted him. He then came to Guruvayur and prayed for a body free from disease so that he could continue his devotion unhindered. Guruvayurappan heard his prayer and blessed him and Dikshitar continued his discourses. Wherever he rendered Upanyasa, Calcutta or Mumbai, he described the beauty, the grace, the compassion, the divinity of Guruvayurappa. He said whenever Bhattathiri was in doubt and not able to proceed with his composition for want of certain details, the Lord gave him the right vision and even prompted him. "After the composition of a canto while Bhattathiri was wondering whether he had done it rightly, prompt came the divine approval from the Lord," said Dikshitar.

He even used to pronounce the approving words uttered by God. Unheard of God of such magnificence, the audience were spell-bound. By repeating these lines often, Dikshitar has brought before the audience the very scene of the incident. Soon thereafter, a perennial stream of devotees started flowing towards Guruvayur. Dikshitar has also done Bhagavatha Sapthaham at Guruvayur many times. This writer who had the privilege of being the audience of Dikshithar has also seen the large portrait of Dikshithar prominently displayed inside the temple of Guruvayur in the 60s.

Palakkad has presented many gifted singers to the world of music. There were many artists who rendered vocal and instrumental music in perfection. But there was one who was more than an artist, more than a musician and high in devotion. He knew the meaning of the song, rendered it with bhava (involvement) and used the song as a bridge to reach God. He was Chembai Sri Vaidyanatha Bhagavathar, who owned a rich voice and who said that he owed all his talents, knowledge and voice to Lord Guruvayurappa. When, suddenly he found that he has lost his voice, he approached Lord Guruvayurappa, prayed and soon he regained his voice. One of his favourite songs was *'Karuna Cheivan Endu Thamasam Krishna"* (Oh! Krishna, why there is so much delay in conferring your grace?) He popularized the Lalithadasar composition, "Paavana Guru". While he rendered the song in his own inimitable style, the whole auditorium experienced an ecstasy. He was not only a singer par-excellence but created many singers like T.V. Gopalakrishna , K.J. Yesudas, P. Leela and others. During the music programme at All India Radio, the announcer did not introduce T.V. Gopalakrishnan, as this Mridamgist was not their graded artist. However, in the midst of the consort, Chembai said in his Palakkad Tamil: "Mridamgam Vaasikkarathu Gopalakrishnan akkum." It is a great coincidence that exactly while rendering a devotional song at the Ottapalam Sri Krishna Temple, where he did his inaugural consort (Arangetram), he breathed his last. The Annual Music Festival regularly held at Melpathur Auditorium in front of Guruvayur temple is named after Chembai.

According to Bhagavatam, Indradyumna, a King in his previous birth had to be born as an elephant (Gajendra) in his next birth as a result of karma. While going near the lake, he was caught by a crocodile. However much he tried he could not extricate himself. However, the devotion he nourished in his earlier birth now came to his rescue. He cried out God's name, "Narayana", "Kesava""Govinda" and the Lord of infinite compassion heard the call and rescued and liberated his devotee. This reminds us of another elephant who by virtue of his pure devotion in his earlier birth was honoured as the main elephant of Guruvayur temple, the elephant that was blessed enough to carry the idol of Gurvayurappa (thidambu or kolam) during the procession (Seeveli). Only when he sees the priest who carries the deity of the Lord, he would bend down and allow him to climb over. All others who carry the umbrellas and Alavattam had to climb up from behind. The moment, the deity of Guruvayurappan was on his top, he raised his head majestically and moved on. "Guruvayur Kesavan", as he was known, had the distinction of serving the Lord for over 50 years. Then, the inevitable happened. After he participated in the procession, he came in front of temple and dropped down with his trunk raised as a mark of prostration before the shrine. Guruvayur Kesavan fell down for ever, on the sacred day of Ekadasi day, on 2nd December 1976 and the whole Guruvayur town witnessed a grief never felt before. The anniversary of his death is still celebrated at Guruvayur. His tusks are placed just above the entrance to the temple. The temple authorities put up a statue of the same height of Kesavan outside the temple Never before in the history of any temple, an elephant was associated with God, worshipped, venerated and respected by the people all over as Guruvayur Kesavan.

Karrooramma became a widow at an early age without even being blessed with a child. However, being an ardent devotee, she adopted Guruvayur Krishna as her son. Perhaps, it was God's way of drawing her closer to Him. The more she distanced herself from the world of relations and friends, the more she came closer to Krishna. There are occasions when she experienced the presence of Krishna in her home. As she became old, her devotion became more intense and she continued to recite the names of God. One day, a young boy came to her and said that he was an orphan and he has come to stay with her. Though Karooramma accepted him, she did not consider the boy as another form of Guruvayurappan. He helped Karooramma in her house-hold duties and remained as an affectionate child. The child's antecedents is a mystery and nobody could guess why choose Karooramma's house.

Sri Krishnan Namboodiri dedicated his life to the service of his brother, Sri Anjam Sri Madhavan Namboodiri. Wherever his brother and Guru went and wherever his Guru did his discourse, Krishnan Namboodiri was by his side. This practice of following his Guru like a shadow got him another name, Lakshmana, the brother of Lord Rama. Having received the blessings of Sri Anjam and also of Sri Guruvayurappan, Sri Krishnan Namboodiri too excelled in the art of devotional discourse. A huge number of devotees used to assemble to listen to his Bhagavata Saptaham. Sri Krishnan Namboodiri also continued the great service being initiated by Sri Anjam in the name of Sri Guruvayurappan Trust. He started the ritual of conducting the Nama Parayanam (chanting of the names of God) known as Koti Archana to which devotees participated in great number. Apart from then ritual of daily Nama Japam, Sri Krishnan also carried out many social welfare measures like feeding the poor, serving the essential necessities of devotees. He visited many countries to convey the message of Lord Krishna. He reached the Lotus Feet of Guruvayurappa on 4th September 2011.

Sri Damal Ramakrishnan, is a renowned scholar. Though he speaks on many subjects relating to Sanatana Dharma, when he comes to speak about Narayaneeyam, he really does a miracle; transforming the entire audience to a new world of devotion. Though 'Damal; is the name of the village near Kanchipuram to which he belonged, it was Guruvayur that his heart longed for. Though he took up profession as Income Tax Practitioner as a necessity, it was the divine duty of Upanyasam he adopted by choice.

P. Leela, gifted with a divine voice, received training in music from Chembai Sri Vaidyanatha Bhagavathar. When Guruvayur Devaswom decided to bring out an album on Narayaneeyam, the choice of the singer fell on P. Leela. Though she received many awards, she considered this recognition as a great honour. She also rendered 'Jnanappana' which is still heard by devotees with great interest. There are many other devotees like Sri Vilvamangalam Swamy, Malliyur Sankaran Namboodiri and the list goes on.

Those are the voices of devotion, the voice that we heard through discourse, through songs, through hymns. But there are many voices that we do not hear; the voice of devotion expressed through silence. The devotion towards Lord Guruvayurappa is planted at such young age in Kerala that every one claims Guruvayurappa as his own and in all occasions of either joy or sorrow, they cry out: "Ente Guruvayurappa". Instead of claiming Guruvayurappan as mine, would it not be better to say that 'I belong to Guruvayurappa'? Whichever way they say, what is needed is the unity of the devotee with Guruvayurappa, the merger of Jiva with Paramatma.

நானே பிரம்மன்! பிரம்மனே நான்!

அஷ்டாவக்கிர முனிகளின் உபதேசங்களைக் கேட்ட ஜனகர் தான் ஆத்மசாக்ஷாத்காரம் அனுபவித்து விட்டதாகவும் ஆத்ம ஞானம் பெற்று விட்டதாகவும் சொன்னதை இதற்கு முன்னால் கேட்ட மணியோசை விளக்கியது. இதோ, அடுத்தாற் போல் கேட்கும் மணியோசை, ஜனகர் தான் உணர்ந்த ஜீவ-பிரம்ம ஐக்கியத்தின் அடிப்படையில் பிரம்மத்தின் குண கணங்களை விவரிக்கிறார். பிரம்மம் அழிவில்லாதது, அது சர்வவியாபி, நான் விசுவமில்லை, நான் அதை தொடுவதில்லை ; ஆனால் அதை தாங்கி நிற்கிறேன் என்று விவரிக்கிறார். எனக்கு என்று ஒன்றுமேயில்லை. எல்லாமே எனது தான் என்கிறார் ஜனகர் அடுத்த நான்கு சுலோகங்களில்.

अहो अहं नमो मह्यं विनाशो यस्य नासित मे।

ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तं जगन्नाशेऽपि तिष्ठतः ।।2.11।।

அஹோ அஹம் நமோ மஹ்யம் வினாஶோ யஸ்ய நாஸித மே.

ப்ரஹ்மாதி ஸ்தம்ப பர்யந்தம் ஜகன்னாஷோ (அ)பி திஷ்டதः

வார்த்தைகளின் பொருள்

அஹோ – ஓ ; **அஹம் –** நான் ; **நமோ**: - நமஸ்கரிக்கின்றேன் ; **மஹ்யம் –** எனக்கு ; **வினாஶோ**: - அழிவு. **யஸ்ய** - யாருடைய ; **ந** - இல்லை. **அஸித –** உண்டு. **மே** - என்னுடைய. **ப்ரஹ்மாதி ஸ்தம்ப பர்யந்தம் –** பிரம்மம் முதல் புற்கொடி வரை ; **ஜகன்னாஷோ** –விசுவத்தின் அழிவு ஏற்படும்பொழுது ; **அபி –** அப்பவும் ; **திஷ்டத –** இருக்கும்

பொருள் சுருக்கம்

ஓ! நான் எவ்வளவு உன்னதமானவன்! என்னை நமஸ்கரிக்கின்றேன்! நான்அழிவில்லாதவன்; இந்த விசுவம் முழுவதும் அழியும் பொழுதும், பிரம்மனிலிருந்து புற்கொடி வரை அழியும் பொழுதும் நான் அழிவில்லாதவன்!

விளக்கவுரை : ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் அடைந்த ஜனகன் தன் வியப்பை வெளிப்படுத்துகிறார இந்த சுலோகத்திலும் அடுத்த மூன்று சுலோகத்திலும். அப்படி வெளிப்படுத்தும் பொழுது, தன்னையே பிரம்மமாக கண்டு தானே அழிவில்லாதவன் என்று உரக்கக் கூறுகிறார். புல்பூண்டு கூட அழியலாம்,; பிரம்மனுக்கும் கூட அழிவு வரலாம், இந்த உலகமே அழிந்து போகலாம்; ஆனால் ஆத்மா-பரமாத்மா மட்டும் அழிவதில்லை.அந்த ஆத்மா தான் நான். ஆகவே என்னை நமஸ்கரிக்கின்றேன். இங்கு ஆத்ம பிரதக்ஷணத்தின் தத்துவத்தை சொல்லாமல் சொல்கிறார். 'அஹம் பிரம்மாஸ்மி' என்ற உபநிஷத தத்துவத்தை புரிந்து கொண்டு விட்டதற்கு அறிகுறியாக ஜனகன் இப்படி கூறுகிறார். இதே கருத்து உபநிஷத்துக்களில் மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தப் பட்டுள்ளது. முண்டகோபநிஷத்தில் கீழ்க்கண்டவாறு மந்திரம் காணப்படுகிறது :

ब्रह्मैवेद ब्रह्म भवति பிரம்மத்தை அறிந்தவன் பிரம்மமே ஆகிறான்.(III-ii-9)
स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति नास्याब्रह्मवित्कुले भवति

ஆதி சங்கரன் இந்த மந்திரத்திற்கு விளக்கம் கூறும் பொழுது சொல்வர், சிலர் சொல்வார் "நல்லது அடைய நிறைய தடைகளை எதிர்க் கொள்ள வேண்டி வரும். பிரம்மஞானம் பெற்றவன் கூட பல துன்பங்களை எதிர் கொள்ள வேண்டி வரும். வேறு பிறவி எடுக்க வேண்டி வரும். பிரம்மனை அடையாமலையே கூட போகலாம்" ஆனால் இது சரியன்று. ஏனென்றால் எல்லாத் தடைகளும் பிரம்மஞானம் பெறுவதுடன் விலக்கப் பட்டு விட்டது. முக்தி தடை செய்யப் படுவது அவித்யை அல்லது அறிவீனத்தினால் மட்டுமே! பிரம்மனை அறிந்து விட்டால், அது அழிவில்லாதது என்று உணர்ந்து விட்டால், ஆத்மாவே பரமாத்மா என்று உணர்ந்து விட்டால் எந்த தடையும் இருக்க முடியாது. ஆகவே 'நானே பிரம்மம்' என்று உணர்ந்தவனுக்கு எந்த துன்பமும் கிடையாது. தேவர்களால் கூட பிரம்மத்தை அறிந்தவனுக்கு பிரம்மத்தை அடைவதிலிருந்து தடுத்து நிறுத்த முடியாது; ஏனென்றால் பிரம்மத்தை அறிந்தவன் பிரம்மமே ஆகி விடுகிறான். அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கியிருப்பவர்களைப் போல் அவனுக்கு மறு பிறவி கிடையாது. அவன் உயிருடன் இருக்கும் பொழுதே நிராசைக்கும், கர்ம பலன்களுக்கும் ஆட்படுவதில்லை. அவனது இதயத்தில் அஞ்ஞானத்தினால் போடப்பட்ட முடிச்சுக்களெல்லாம் அவிழ்க்கப்பட்டு அவன் மரணமில்லாதவனாகிறான்.'

வைஷ்ணவ ஆச்சாரியர் அரங்க ராமானுஜர், 'பிரம்மவேத பிரம்மைவ பவதி' என்றால் பிரம்மஞானம் அடைந்தவன் பிரம்மனின் குணங்கள் நிரம்பினவனாகிறான். முக்குணங்களான ராக, துவேஷங்கள் எல்லாம் நீங்கி அவன் பிரம்மனின் எட்டு குணங்களும் நிரம்பினவனாவான். ஆனால் பிரம்மனேயாவான் என்று சொல்வதில்லை. வராஹோபநிஷத்தில், இதே கருத்தை அழகாக சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

सर्वभूतान्तस्थाय नित्यमुक्तचिदात्मने!
प्रत्यक् चैतन्यरूपाय मह्यमेव नमोनमः !!

'நமஸ்கரிக்கின்றேன், என்னை! ஏனென்றால். நானே எல்லாவற்றிலும் நிறைந்திருக்கிறேன். நானே சிதாத்மன். ஆகவே நான் அழிவில்லாதவன்; முக்தன்! நானே ஜீவாத்மனும்!'

இந்த உணர்தல், 'நான் பிரம்மன்' என்ற பிரம்ம சாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டதன் விளைவு! ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் அனுபவப்பட்ட உடனேயே ஒருவன் ஜீவன் முக்தனாகிவிடுகிறான். அஹம் பிரம்மா என்ற உணர்தல், ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே உண்டாகின்ற அனுபவம். முக்தியும் பந்தமும் உளவாவது 'நான்' அழிவதிலும் 'நான்' தோன்றுவதினாலும் தான்! இதே கருத்து யோக வாஸிஷ்டத்திலும் எதிரொலிக்கின்றது. மேலும் ஜனகர் தொடருகிறார்.

சுலோகம்-12

அஹோ அஹம் நமோ மஹ்யமேகோ (அ)ஹம்' தேஹவானபி
க்வசின்ன கந்தா நாகந்தா வ்யாப்ய விஶ்வமவஸ்திதः || 2.12 ||

अहो अहं नमो मह्यमेकोऽहं देहवानपि।
क्वचिन्न गन्ता नागन्ता व्याप्य विश्वमवस्थितः || 2.12 ||

வார்த்தைகளின் பொருள்

அஹோ - ஓ! ; **அஹம்** - நான் ; **நமோ** - வணங்குகிறேன் ; **மஹ்யாம் –** என்னை ; ஏக : ஒன்றே ; **அஹம்** - நான் ; **தேஹவான்** - தேகமுடையவன் ; **அபி** - இருந்தாலும் ; **க்வசின்ன –** எங்கேயும் ; **கந்தா –** போவதும் ; **ந –** இல்லை ; **அகந்தா –** வருவதும் ; **வ்யாப்ய** - வியாபித்து. **விஶ்வம்** - உலகம் ; **அவஸ்தித –** நிலை கொள்கிறேன்

பொருள் சுருக்கம் :

நான் என்னை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.நான் தேகமுடையவன் இருந்தாலும் எங்கேயும் போவதுமில்லை; வருவதுமில்லை. நானே உலகம் முழுவதும் வியாபித்திருக்கிறேன்'

விளக்கவுரை :

ஜனகன் தன் ஆச்சரியத்தை மீண்டும் வெளிப்படுத்துகிறார். என்னே, ஆச்சரியம் தேகமுடையவனாக இருந்தும் 'நான்' எங்கேயும் போவதுமில்லை, எங்கிருந்தும் வருவதுமில்லை. போவதும் வருவதும் என் இந்திரியங்களும் மனதும் புத்தியும் தான். ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் அனுபவப்படும் வரை நான் போவதையும் வருவதையும் உணர்ந்திருந்தேன். இப்பொழுது நானே எங்கும் வியாபித்திருக்கிறேன் என்று உணர்ந்த பிறகு, எங்கே போக, எங்கே வர? .பரமாத்மனின் சர்வ வியாபி என்ற சுபாவத்தை தான் உணர்ந்து விட்டதாக ஜனகர் வெளிப்படுத்துகிறார். இதே கருத்து ஈசாவாஸோபநிஷத்தில கீழ்க்கண்டவாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

अनेजदेकं मनसो जवीयो नैनद्देवा आप्नुवन्पूर्वमर्षत् ।
तद्धावतोऽन्यानत्येति तिष्ठत्तस्मिन्नपो मातरिश्वा दधाति ।। 1.1.4 ।।

एजद - அசையும் अनेजद என்றால் அசையாத ஒரே இடத்தில் நிலைத்திருக்கின்றது. ஆங்கிலத்தில் Stationary என்பார்கள்.அப்படியென்றால் அது எப்படி மனதை விட வேகமாக செல்லக்கூடியது என்று கூற முடியும்? மேலும் தேவர்கள் கூட அதை முந்த முடியாது என்று சொல்லப்படுகிறது. தேவர்கள் என்றால் 'கொடுப்பவர்கள்' என்று பொருள். மனதிற்கும் புத்திக்கும் வேண்டிய தகவல்களை சேகரித்துத் கொடுப்பது புலன்கள் அல்லது இந்திரியங்கள். எங்கிருந்தோ வாசனை வருகிறதென்றால் அதை நாசி சுவாசித்து மனதிற்கு அளிக்கிறது. மனம் அதை இன்பமாக மாற்றி புத்திக்கு நல்குகிறது. புத்தி அதை தேடி போக வேண்டும் / வேண்டாம் என்ற முடிவெடுக்கிறது. ஆக புலன்கள் மனதை விட வேகமாக செயல்படுகின்றது. அப்படிப்பட்ட புலன்களால்கூட ஆத்மாவை முந்த முடிவதில்லை. புலன்கள் ஒரிடத்தில் அடைவதற்கு முன்னேயே ஆத்மா அங்கு சென்று அமர்ந்திருக்கிறது. तिष्टति என்ற வார்த்தைக்கு அங்கு இருக்கும் என்று பொருள். மேலோட்டமாக பார்க்கும் பொழுது இதில் ஒரு முரண்பாடு இருப்பது போல் தோன்றும். அசையவற்ற பொருள் எப்படி மனோ வேகத்தை விட, புலன்களின் வேகத்தை விட வேகமாக செல்ல முடியும்? இது எப்படி சாத்தியமாகிறது என்றால் ஆத்மா எங்கும் எப்பொழுதும் நிறைந்து இருக்கின்ற சர்வ வியாபி. அதோடு நிறுத்தவில்லை ஜனகர் மேலும் சொல்கிறார்.

சுலோகம்-13

अहो अहं नमो मह्यं दक्षो नास्तीह मत्समः।
असंस्पृश्य शरीरेण येन विश्वं चिरं धृतम् ।।2.13।।

அஹோ அஹம் நமோ மஹ்யம் தக்ஷோ நாஸ்தீஹ மத்ஸம:
அஸம் ஸ்ப்ருஶ்ய ஶரீரேண யேன விஶ்வம் சிரம் த்ருதம் ॥ 2.13 ॥

வார்த்தைகளின் பொருள்

அஹோ – ஓ! ; **அஹம்** – நான் ; **நமோ** – நமஸ்கரிக்கின்றேன் ; **மஹ்யம்** – என்னை ; **தக்ஷோ** – திறமையுடையது ; **ந** - இல்லை ; **அஸ்**தி – இருக்கிறது ; **இஹ** – இந்த ; **மத்ஸம** – என்னைப்போல் ; **அஸம் ஸ்ப்ருஶ்ய** – தொடாமலேயே ; **ஶரீரேண** – சரீரத்தால் ; **யேன** – என்னால் ; **த்ருதம்** – தாங்கி; **விஶ்வம்** – உலகம் ; **சிரம்** – நிரந்தரமாக

பொருள் சுருக்கம்

என்னை நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன்! என்னே ஆச்சரியம்! இந்த உலகில் என்னைப் போல் சரீரத்தால் தொடாமலையே இந்த விசுவத்தை தாங்கி கொள்வதற்கு ஒருவருமில்லை.

விளக்கவுரை – பிரம்மன் சர்வ வல்லமை படைத்தவன். அவன் இந்த விசுவத்தை தொடாமலையே தாங்கி நிற்கிறான். பிரம்மமாகிற நான், சரீரமுடையவனென்றாலும் எதையும் தொடுவதில்லை. ஆனால் நான் தான் இந்த விசுவத்தை தாங்கி நிற்கிறேன். எனக்கு சமானமாக திறமை உள்ள யாரும் கிடையாது. அப்படிப்பட்ட என்னை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

எனக்கும் இந்த விசுவத்திற்கும் எந்த தொடர்புமில்லை. ஆனால் நானல்லாமல் இந்த விசுவம் இல்லை. என்னே ஆச்சரியம்! இது ஒரு பந்த மில்லா பந்தம்! இது சாத்தியமாவது பிரம்மன் சர்வ சக்தனாக இருப்பதால் தான்! ஒரு விளக்கு கம்பம் இருக்கிறது. அதன் நிழல் பூமியில் விழுகிறது. ஆனால் விளக்கு கம்பத்திற்கும் நிழலுக்கும் எந்த பந்தமும் இல்லை. கனவு காண்கிறவன் கனவில் அழுகிறான், சிரிக்கிறான், ஆனந்தப்படுகிறான், கஷ்டப்படுகிறான். ஆனால் அவனுள் இருக்கும் நான் பாதிக்கப் படுவதேயில்லை. அனுபவங்களின் காரணிகளாயிருக்கின்ற. அவயவயங்கள் தங்களது அனுபவங்களைக் கொண்டு ஒரு மாயாலோகம் சிருஷ்டிக்கின்றது.அந்த உலகில் பலவிதமான பொருட்கள் உற்பத்தியாகின்றன. பிறப்புண்டு, இறப்புண்டு.ஆனால் எனக்கு இன்பமோ, துன்பமோ, இறப்போ பிறப்போ கிடையாது.நான் தான் வணங்கத்தகுந்தவன். அஹோ அப்படிப்பட்ட என்னை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன்.

சுலோகம்–14

अहो अहं नमो मह्यं यस्य मे नास्ति किञ्चन।
अथवा यस्य मे सर्वं यद्वाङ्मनसगोचरम् ॥ 2.14 ॥

அஹோ அஹம் நமோ மஹ்யம் யஸ்ய மே நாஸ்தி கிஞ்சன
அதவா யஸ்ய மே ஸர்வம் யத்வாங்மனஸகோசரம் ॥ 2.14 ॥

அஹோ – ஓ! ; **அஹம்** – நான் ; **நமோ** – நமஸ்கரிக்கின்றேன் ; **மஹ்யம்** – என்னை ; **யஸ்ய** – ஒன்றே ; **மே** - என்னை ; **ந** – இல்லை ; **அஸ்**தி – இருக்கிறேன் ; **கிஞ்சன** – கொஞ்சமும் ; **அதவா** – சொல்லப் போனால் ; **யஸ்ய** – யாருடைய ; **மே** – என்னை ; **ஸர்வம்** – எல்லாமே ; **யத்வாங்மனஸகோசரம்** – வார்த்தைகளாலும் மனதாலும் அறியக்கூடிய

பொருள் சுருக்கம் – ஒன்றுமே எனதில்லை; இன்னொரு விதத்தில் சொல்லப் போனால் எல்லாமே எனது தான். எல்லாமே என்றால் வாங்-மனஸாகோசரம் வார்த்தைகளாலும் மனதாலும் அறியக்கூடிய எல்லாமே என்று பொருள்!

விளக்கவுரை – 'நானே பிரம்மன் என்று உணர்ந்த பிறகு எனக்கு என்று எதுவுமே இல்லை' என்று கூறுகிறார். ராஜரிஷி ஜனகன். பிரம்ம ஞானம் ஏற்பட்டு விட்டால் 'நான்' அழிந்து விடுகிறது. நானே இல்லையென்றாகின்ற பொழுது, 'எனது' எங்கிருந்து வரும்.? 'நான்' ,'எனது' தான் உலகிலுள்ள எல்லா துன்பங்களுக்கும் காரணம். அவை ('நான்', 'எனது') இல்லையென்றாகிவிட்டால் விருப்பு-வெறுப்புகளுக்கு இடம் கிடையாது. விருப்பு-வெறுப்புகள் இல்லாமலாகிவிட்டால் போட்டி பொறாமை கிடையாது. பூரண சாந்தி நிலவும். இன்னொரு விதத்தில் சொல்லப் போனால், நானே பிரம்மன் என்று உணர்ந்து விட்டதால், பிரம்மன் எல்லா அசையும் அசையாப் பொருட்களிலும் வசிப்பதால், பிரம்மன் எங்கும், எப்பொழுதும் வியாபித்து இருப்பதால் எல்லாமே பிரம்மனுக்கு சொந்தம். ஆகவே எனக்கு சொந்தம். அப்படிப்பட்ட என்னை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

iyerha2@gmail.com

அருளாம் பொருளையே நாடி நிற்போம் ! – திரு மகாதேவ ஐயர் ஜெயராமசர்மா

பூமியில் வாழப் பொருள் வேண்டும்
சாமியை நினைக்க அருள் வேண்டும்
பூமியைப் படைத் திட்ட சாமியையே
பொருளால் வாங்கிடப் பார்க் கின்றார் !

பொருளைத் தேடிட ஓடு கின்றோம்
பொறுமையை இழந்து தவிக் கின்றோம்
மனதில் கவலை எனும் இருளை
மலையாய் குவித்து நிற் கின்றோம் !

பசியைத் துறந்து பறக் கின்றோம்
பண்புகள் கூடத் துறக் கின்றோம்
சுவையைக் கூட இழக் கின்றோம்
சுறுசுறுப் பென்று மகிழ் கின்றோம் !

நிம்மதி என்பதைத் தொலைக் கின்றோம்
நித்திரை என்பதை மறக் கின்றோம்
சொல்வதை எற்றிட மறுக் கின்றோம்
துயரமோ எம்மைத் தொடர் கிறதே !

அருளைத் தேடி அலைந் திட்டால்
அமைதி எம்முள் அமர்ந்து விடும்
அருளை எண்ணி வாழ்ந் திட்டால்
ஆனந்தம் எம்மைத் தேடி வரும் !

அருளை நினைந்தால் அன்பு வரும்
அருளை அணைத்தால் பெருமை வரும்
அருளால் அகத்தின் இருள் அகலும்
அருளாம் பொருளையே நாடி நிற்போம் !

jeyaramiyer@yahoo.com.au

கிரிவலப் பாதையில் ரமணாஸ்ரமம் !

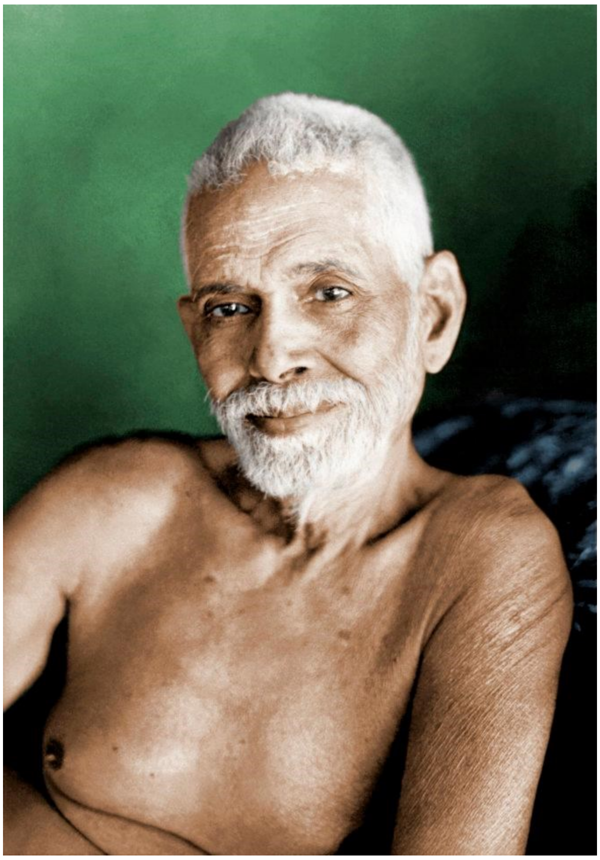

உ

ராகம் - மலயமாருதம்

பல்லவி

கிரிவலப் பாதையில் ரமணாஸ்ரமம்
அருணையில் அமைந்த அருளாஸ்ரமம்

அனுபல்லவி

அன்னை கொலுவிருக்கும் பொன்னாஸ்ரமம்
தன்னை தனக்குணர்த்தும் ஆன்மாஸ்ரமம்

(**கிரிவலப் பாதையில்**)

சரணம்

மதுரையில் நிகழ்ந்த மரணானுபவம்
அருணையில் நிறைந்த ரமணானுபவம்

பிள்ளைப்பாசம் அவனை அழைத்து வந்தது
தந்தைப்பாசம் அவனை பிணைய வைத்தது

(**கிரிவலப் பாதையில்**)

ரமணன் தவம் செய்த அக்னித்தலம்
அவனின் கால்பட்ட புண்ணியத்தலம்

அக்ஷர மணமாலை உதித்த தலம்
ஆத்மஜோதி பொன்னாய் ஒளிரும் தலம்

(**கிரிவலப் பாதையில்**)

பாடல் - ஸ்ரீ ஆனந்த் வாசுதேவன்

இசையமைத்து பாடியவர் - ஸ்ரீமதி உமா சங்கமேஸ்வரன்

https://soundcloud.com/anand-vasudevan-376971524/girivala-padhayil-ramanashramam

VEDA RAKSHANAM

"Vedas are sounds emanating from the vibrations of the Great Intelligence originating from the Paramatman himself. We must take special care of such sounds to ensure welfare of the world….

Preservation of Veda is my work…."

- **Sri Chandrasekharendra Saraswati Swamigal (Mahaperiyava)**

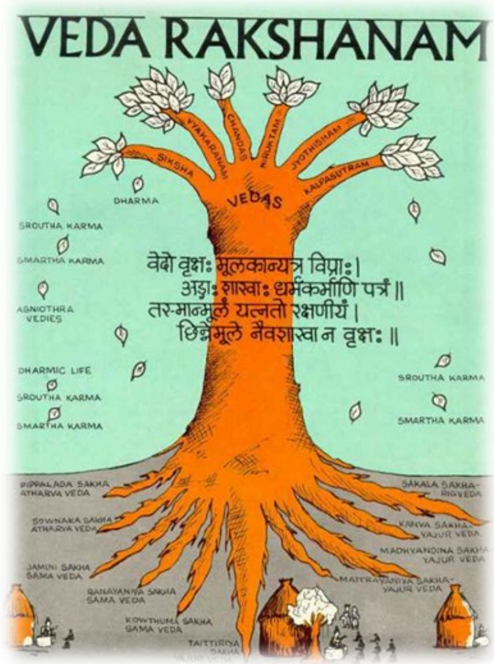

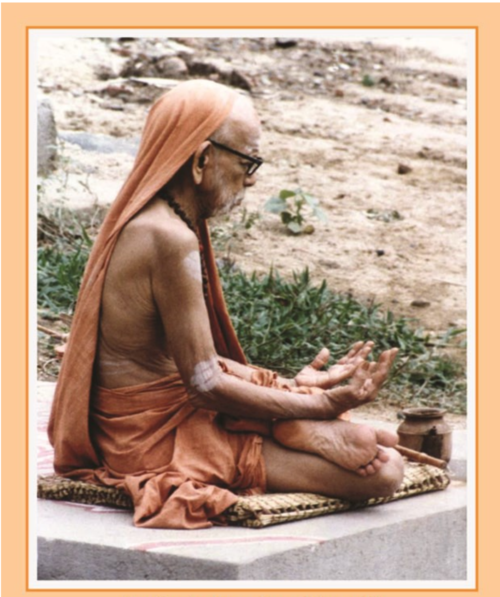

Praying for the welfare of the world

Veda is like a tree which is based on learned Vedic Brahmins as its roots. The Six Branches of Vedas are Shiksha, Vyakarana, Chandas, Nirukthan, Jyotisham and Kalpam. The various virtuous duties ordained in Vedas tantamount to its leaves. If the roots are destroyed there will be no branches nor even the tree itself. Therefore, Vedic Brahmins, the roots, should be protected sparing no effort.

Supporting Veda Patashala is the best service one can do to please and receive the blessings of Mahaperiyava.

Devotees who are interested to support Veda Patashala can contact us to join the Maha Pidi Arisi Thittam scheme.

amrithavarshini2012@gmail.com

May Mahaperiyava shower his blessings on all.

Humble Pranams

Anand Vasudevan
"Dharumamigu" Chennai
9582218808

Sri Raama Dootham Sirasaa Namaami

Sarve Bhavantu Sukina:
Sarve Shantu Niraamayaa:
Sarve Bhadraani Pashyanthu
Maa Kashchid Dukha Bhaag Bhaveth
Om Shanti: Shanti: Shanthi:

May All Be Happy
May All Be Healthy
May All See Auspiciousness In Everything
May All Be Free From Suffering
May Peace Prevail on All and Everywhere